

Δέν ἔχω ἀνάκαρὰ νὰ σηκωθῶ. Δέν ἔχω ἀνάκαρὰ νὰ τὸν κυττάξω.

Ἦπατα. Λέγομεν μῶκοψες τὰ ἦπατα = μ' ἐτρόμαξες.

Κεφαλόσκαλο. Τὸ κεφάλι τῆς σκάλας, τὸ ὑπὲρ ἄνω τῶν βαθμίδων.

Ἀνεμόσκαλα. Κινητὴ κλίμαξ, δυναμένη νὰ μετακομισθῇ, ὡς λ. χ. ἡ τοῦ κτίστου.

Ἀνεμότρατα. Εἶδος τράτας οὕτω καλουμένη διότι συνάζει ὅ,τι τύχει, καὶ πολλάκις ἀντὶ ἰχθύων, ἀνέμους καὶ τριβόλους.

Ἀνεμοριπή, τύχη ἐναντία. Τὰ πῆρ' ἡ ἀνεμοριπή = ἐπῆγαν κατ' ἀνέμου. Τὸ ῥοπή σῶζεται ἀπαράλλακτον εἰς τὴν δημώδη φράσιν· Μιὰ ῥοπή καὶ ταῦτα πάντα, δηλ. ὅτι μιὰ τῆς τύχης ῥοπή τὰ ἐσήκωσεν ἢ δύναται νὰ τὰ σηκώσῃ ὅλα.

Ξεδίρω. Τὸ καὶ γλεντάου. Διασκεδάζω. Καὶ Ξεδομέτος, ὁ ἐκδοτος.

Ἀραμπαίζω. Ἐμπαίζω.

Ἀγαναχτιάου. Τὸ καὶ ἄλλως ἀποστένω. Κουράζομαι. Ἐν Κεφαλληνίᾳ δουδιάζω.

Κοντόβραδο. Ἡ μετὰ τὸ δεῖλι πλησιάζουσα τὴν ἐσπέραν ὥρα.

Σύρουκο. Ἐν Κερκύρᾳ, σούρουπδ. Ἡ μετὰ τὸ κοντόβραδο ὥρα, ἡ περὶ λύχνων ἀφάς, ἀφ' ἧς καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸ βράδυ.

Φυλλάλογάου. Γυρίζω τὰ φύλλα βιβλίου τινὸς χωρὶς νὰ τ' ἀναγινώσκω. Τί κάθεσαι καὶ φυλλάλογᾷς;

Ταμπούρλο. Τὸ ἰταλ. tamburo, τύμπανον. Τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ταμπούρλου, λέγουσιν ἐν Κερκύρᾳ δι' ἄνθρωπον ὑπερμέτρως ἀγαπῶντα τὰς διασκεδάσεις, τὴν ἐγγύριον δὲ αὐτῶν μουσικὴν, συνισταμένην εἰς τύμπανα καὶ σφυρίκτρας ἀνομάζουσιν ἰταλιστὶ Ταμπούρλουτάκαρᾳ.

Πέβω. Πέμπω.

Πράζω. Πράττω. Ἐν χρήσει εἰς τινὰς μόνον περιπτώσεις. Δέν πράξεις καλά = δέν φέρεσαι καλά. Πράζω, εἰς ἄλλην σημασίαν· συνοικειοῦμαι μετὰ τινος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ νὰ δύναμαι νὰ τὸν ζυγίζω ἠθικῶς ὅσον πραγματικῶς ἀξίζει. Δέν μ' ἐπράξεις καὶ δέν μὲ γνωρίζεις.

Κόσσεύω. Τρέχω, ἀλλὰ διαφέρουν τούτου

Ἀρεστεύω. καθόσον εἶναι σημαντικὰ μόνον τῆς διὰ τῶν ποδῶν κινήσεως.

Παίρομαι. Ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι.

Τί μοῦ παίρεις στὰ κάλλη
Πῶς στὸν κόσμον δέν εἶμ' ἄλλη;
Ἐχὼ ἀγάπη ἐγὼ στὰ ξένα
Ποῦν' καλλίτερη ἀπὸ σένα
Πῶχει τὰ μαλλιά σκουλλίδες
Σὰν τοῦ ἡλίου τὲς ὀχτίδες
Πῶχει χεῖλι κοριαλλένο,
Μάγουλο τριανταφυλλένο. κτλ.

Σκαμπάζω. Παραπλήσιον τοῦ νογᾶου. Δέν σκαμπάζεις ἀπὸ τέτοια = δέν ἔχεις τῶν τοιούτων ἰδέαν.

Ταράζομαι. Κυρίως εἶναι τὸ σπασμωδικῶς κινεῖσθαι. Διὰ τὸν μόλις ἀλιευθέντα ἰχθῦα τὸν εἰσέτι

ζῶντα καὶ κινούμενον, λέγομεν ὅτι ταράζεται, καὶ ποτὲ κουνιέται ἢ ἀναδεύεται. Οὕτω καὶ διὰ τὸ νεόσφακτον κρέας τὸ εἰσέτι πλήρες ζωῆς καὶ ἀσπαίρον, ταράζεται λέγομεν. Καταχρηστικῶς δὲ συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ κουνιῶμαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναδεύομαι.

Πιτίζω. Ῥαντίζω ὅχι μὲ νερὸν ἀλλὰ μὲ κονιορτώδη οὐσίαν, ὡς λ. χ. μὲ ἀλεύριον καὶ τὰ παρόμοια. (λέξ. μαγειρικῇ.)

Κοκκίζω. } Ῥαντίζω μὲ κοκκώδη οὐσίαν
Σπυροκοκκίζω. } ὡς λ. χ. μὲ ἄλας, μὲ γλυκάνισον, κτλ. (λέξ. μαγειρ.)

Ἀναβοκατεβαίνω. Αναβαίνω καὶ καταβαίνω ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ συνέχειαν.

Παιδιάρβω. Πράττω ἢ σκέπτομαι ὡς ἐὰν ἦμεν παιδίον, ὅθεν καὶ παιδιάρβologa καὶ παιδιαροχαμώματα, λόγοι καὶ πράξεις ἄξια παιδός.

Παίδαρος. Ἐπίθ. Παῖς εὐτραφής, καὶ ἀνεπτυγμένος παρ' ἡλικίαν.

Στερεύομαι. Ἰστεροῦμαι.

Πίσσα. } Ὑβριστικὰ ἐπίθετα τὰ ὅποια χαρίζον-
Δίξα. } ται ἀμοιβαίως εἰς τὰ γυναικάρια. Ἡ
πίσσα κ' ἡ δίξα = ἡ πομπευμένη.

Τελέσα. Ἄλλο ἐπίθετον τὸ ὅποιν προστίθεται ἐνίοτε εἰς τὰ δύο πρῶτα. Ἰσως ἐκ τοῦ τελεύω, τὴν ἐτέλεψε δηλ. ἡ κακοήθεια. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ τελεύω, ἴδε Ἐφ. τῶν Φιλομαθ. ἀριθ. 228.

Μυγιάζομαι. Διῶκω τὰς μυίας ἀπ' ἐπάνω μου.

Χαλαστής. Ὁ ἄσωτος. Καὶ ἀπλοχέρης, κατὰ ὀλιγώτερον.

Κράτο. Λέγομεν δὲν ἔχεις κράτο = δέν ὑποφέρεισαι.

Φουρτώνω. Λέγομεν ἐφούρτωσ' ὁ πλάατος = ἀπέκτησε φύλλα, ἐπύκνωσε. Λέγομεν δὲ καὶ μᾶς ἐφούρτωσε, ἀντὶ μᾶς ἐγέμισες τὸν τύπον μὲ καπνόν. Καὶ ὡς ἀμετάβ. Εφούρτωσ' ὁ τάκος, ἐπληρώθη καπνοῦ.

Σταυρόνω. Τὸ αὐτὸ καὶ Πιλατεύω. (ἴδε Γλωσσάρ. Δραγούμη.)

Μπιζί. Τὸ ὄσπριον, τὸ ἀλλαχοῦ μπιζέλι καὶ ἀρακάς.

Διαφορεύομαι. Ὀφελοῦμαι, κερδίζω.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

τῆς ἐν ἔτει 1566 πολιορκίας τῆς Ἀρσινόης (*).

—ooo—

Ἡ 14 Ἰουλίου ὑπῆρξε τρομερὰ ἄμα δὲ καὶ μεγίστης δόξης παραίτιος πρὸς τὸν Λοδοβίκον Μαρτι-

(*) Ἀρσινόη, ἡ ἐν Κύπρῳ Φαμαγοῦστα (Fama Augusta), κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς ἀδελφῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἐκυριεύθη δὲ ἀλλεπαλλήλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῶν Σταυροφορῶν καὶ τῶν Ἑνετῶν.

νέγγον, ὑπερασπισθέντα τὴν θέσιν αὐτοῦ μετὰ καρτερίας τοιαύτης, ὥστε πάντες οἱ ἀγῶνες τῶν πολιορκητῶν ἐματαιώθησαν. Ἀκλόνητος ὁ Μαρτινέγγος ἐφύλαττε τὸ μέγα ῥήγμα δι' οὗ ἐσκόπευε νὰ εἰσβάλῃ ὁ ἐχθρὸς, ὅστις ὁμῶς ἀπελπισθεὶς συνεσώρευσεν ὑπὸ τὸ τεῖχος πλῆθος δένδρων ῥητινωδῶν εἰς ᾧ ἐνέβαλε πῦρ. Ἀποροῦντες τότε τί νὰ πράξωσιν οἱ πολιορκούμενοι, διότι κατέπνιγεν αὐτοὺς ὁ πυκνὸς καὶ δυσώδης καπνός, ἐδοκίμασαν νὰ σβέσωσι τὸ πῦρ χέοντες ἐπ' αὐτοῦ τὸν ὑπολειπόμενον ὀλίγον οἶνον· ἀλλὰ ματαίᾳ καὶ ἡ θυσία αὕτη καὶ ἡ ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἀγρυπνία αὐτῶν· ἡ πυρκαϊὰ ἐπὶ τοσοῦτον πύξησεν ὥστε ὁ χρονογράφος λέγει ὅτι ὁμοιάζεν ἐκρηξίν τῆς Αἴτνης. Καὶ σημειωτέον ὅτι οἱ ταλαίπωροι πολιορκούμενοι περιεκυκλοῦντο συγχρόνως καὶ ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ τῶν πολιορκητῶν· ὁ ἐπίσκοπος ἐφρονεῦθη ὑπὸ σφαίρας ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Πολλὴ ἦτο τῶν κατοίκων τῆς Ἀρσινόης ἡ ἀθυμία, μεταδοθεῖσα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς καταπεπονημένους στρατιώτας. Ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν χριστιανὸς τις αἰχμάλωτος, διαφυγὼν τὰς χειράς τῶν Τούρκων, ἐλθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἐχθρὸς εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς προσεχοῦς ἐλεύσεως τοῦ χριστιανικοῦ στόλου, οὐτινος, ὡς ἐλέγετο, ἐφάνησαν αἱ πρόπλευς νῆες πρὸς τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς νήσου, ἐφοβεῖτο φόβον μέγαν. Τοῦτο ἀκούσαντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἐσκήρτισαν ὑπὸ ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἐλπίδος, καὶ εἰς τοσαύτας ἐνδείξεις χαρᾶς παρεδόθησαν κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ ὀχυρώματα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς ἐνόησε τὰ διατρέχοντα. Καὶ λοιπὸν ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ τεύχους καὶ κυριεύσει αὐτὸ πρὶν ἢ εὐρεθῇ μεταξὺ δύο στρατῶν· ἀλλὰ ποῖα ὄπλα νὰ μεταχειρισθῇ κατὰ τῶν ἀδαμάστων ἐκείνων ἀνδρῶν ἐνθαῤῥυνθέντων καὶ ὑπὸ τῆς εἰδήσεως; Καὶ ἐὰν ἐνίκα, τὴν νίκην ἔπρεπε νὰ ἐξαγοράσῃ διὰ χειμάρρων αἵματος· καὶ ποῦ νὰ ἐνταφιάσῃ τόσους νεκρούς, κατὰ τὰ κυνικὰ μάλιστα ἐκεῖνα καύματα, ἐνῶ καὶ σπιθαμὴ γῆς δὲν ἔμεινε περὶ τὸ φρούριον ἄνευ πτώματος; Ἐστειλε λοιπὸν κήρυκα πρὸς τὸν φρούραρχον Βραγαδῖνον καὶ ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην ἐντὸς χρυσῆς πεύρας τῇ ἰδίᾳ σφραγίδι, δι' ἧς προσεκάλει αὐτὸν ἵνα παραδοθῇ ἐνσπονδός. α Εἰπέ πρὸς τὸν κύριόν σου, ἀπεκρίθη ὁ χριστιανὸς Λεωνίδας, ὅτι θέλω ὑπερασπισθῇ τὴν πόλιν μέχρι θανάτου. β

Εἰ καὶ τὰ τεῖχη ἦσαν κατεστραμμένα, ὁμῶς ὁ Μουσταφᾶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀναβῇ αὐτά, φοβούμενος τήν τε ἀνδρείαν τῶν ἀμυνομένων καὶ τὴν ὀλιγοψυχίαν τῶν ἰδίων στρατιωτῶν. Παρεσκεύασε λοιπὸν ὑπονόμους κατὰ τὰ μέρη μάλιστα ἐκεῖνα ὅπου ὑπέθετε τὴν ἀμυναν καρτερικωτέραν· τὴν δὲ 28 Ἰουλίου ἐνέβαλε πῦρ εἰς πέντε ἐξ αὐτῶν, δοὺς οὕτω τὸ σημεῖον τῆς γιγαντείου πάλης, ἥτις διήρκεσε τρεῖς ἡμέρας, εἰ καὶ ὁ Ὀθωμανὸς στρατηγὸς εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ πορθῇ τὴν πόλιν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Μόλις ἐξερράγησαν αἱ πέντε ὑπόνομοι διασεύσαι καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς νήσου, καὶ οἱ χριστιανοί, λέγει ὁ χρονογράφος, κατεποντίσθησαν ὑπὸ

βροχῆς πετρῶν καὶ βελῶν, ἐνῶ αἱ σφαῖραι τῶν κανονίων ἐπιπτον ἀλλεπαλλήλῃ ὡς οἱ κεραυνοὶ οὔτινες θέλουσιν ἀναγγεῖλαι τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος. γ Οἱ χριστιανοὶ ἀπεμάχοντο τῶντι ὑπὸ σκιάν, ὡς οἱ τριακῆσιοι τοῦ Λεωνίδου· διότι τοσαύτη ἦτο ἡ πυκνότης τοῦ κανιορτοῦ καὶ ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ ζόφος, ὥστε οὔτε οὐρανὸν, οὔτε γῆν, οὔτ' ἐχθρούς, οὔτε φίλους ἐβλεπον.

Καὶ ὁμῶς ὁ Βραγαδῖνος ὅλως ἀτρόμητος ἐν μέσῳ τῆς τρομερᾶς ταύτης θυέλλης, παρίστατο πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀμυνα ἐφαίνετο ἀσθενεστέρα, οὐχὶ ἐνεκα θάρρους ἀλλὰ δι' ἑλλειψίν μαχητῶν, καὶ ἀτάραχος προσδιώριζε τὴν θέσιν τῶν στρατιωτῶν, τῶν ἱερέων οὔτινες ἐκράτουν διὰ τῆς μιᾶς τὸν σταυρὸν καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ ὄπλον, καὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν αἵτινες ὡς μετεῖχον τῶν θλίψεων οὕτω καὶ τῶν ἀγῶνων τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Καὶ πολλὰ μὲν καὶ μέγιστα ἦσαν τὰ ῥήγματα τοῦ τεύχους κατασταθέντα ἐτι μᾶλλον εὐπρόσιτα διὰ τῆς ἐκρήξεως καὶ δύο ἐτέρων ὑπονόμων· ἀλλ' οἱ πολιορκηταὶ καὶ τοὶ λυσσῶντες δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀναβῶσιν αὐτά, ὡς ὑπερασπιζόμενα ὑπὸ τε τῶν ἀκαταμαχίτων χριστιανῶν καὶ ὑπὸ τοῦ πλῆθους τῶν παρ' αὐτὰ πτωμάτων. Ὁ Μουσταφᾶς ὁμῶς μὴ θέλων νὰ ἐνδώσῃ ἐπανελάβε πολλὰκις τὴν ἐφοδὸν· ἀλλὰ μίαν ὥραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὑπεσημήνατο τὸ ἀνακλητικόν, καὶ ὑπεχώρησε παραμυθουμένος ὅτι αὐτῷ μὲν ἦτο εὐκολὸν νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ πλῆθος τῶν φονευθέντων στρατιωτῶν, τῷ ἐχθρῷ ὁμῶς οὐχί, καὶ ὅτι τὴν δευτέραν ὁδὸν ἐμελλε νὰ στέψῃ ἐπιτυχία.

Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν ἀπὸ πρωῒας βομβοῦντα τὰ τουρκικὰ πυροβόλα ἐκ τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· καὶ συγχρόνως ἐξώρμησεν ἀγρίως βρυχώμενος ὁλόκληρος ὁ στρατός. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο Κυριακή· πῶς ἄρα ἀντέκρουσαν οἱ χριστιανοὶ τὴν αἱματηρωτέραν ταύτην ἐφοδὸν; ὁ χρονογράφος δὲν λέγει· ἐννεάκις ἐπανελάβον τὴν ἐφοδὸν οἱ πολιορκηταί, καὶ ἐννεάκις κατετροπώθησαν, ὥστε ὑπεχώρησαν ἀφέντες πλῆθος νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Τῶν δὲ πολιορκουμένων ἡ φθορά δὲν ἦτο μὲν μεγάλη, ἀλλὰ σημαντικὴ διὰ τε τὸ εὐαριθμὸν τῶν στρατιωτῶν, τὴν ἀπώλειαν τῶν γενναιοτέρων, καὶ τὴν ἐξασθένεισιν τῶν ἐπιζώντων ἐνεκα τῶν τραυμάτων καὶ τῶν στερήσεων. Μόλις δύο μικροὶ ἄρτοι καὶ ὀλίγιστον ὕδωρ ἐδίδοντο πρὸς ἕκαστον στρατιώτην, καὶ κατ' αὐτάς ἐτι τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐμάχοντο ἐπὶ ὀκτὼ ἢ δέκα ὥρας ὑπὸ φλογερώτατον ἥλιον. Καὶ ὁμῶς ἀκλόνητος ἦτο ἡ πίστις ὅλων πρὸς τὸν Βραγαδῖνον, ὅστις ἔτρεφε πάντοτε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐμελλε νὰ φανῇ ὁ χριστιανικὸς στόλος. Καὶ δὲν συνεμρίζοντο μὲν οἱ περὶ αὐτὸν τὴν ἐλπίδα ταύτην, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐγόγγυζον.

Ἀλλ' ἀξιοθαύμαστον εἶναι πῶς τὴν 31 Ἰουλίου, εὐαριθμὸς ἔχων στρατιώτας, καὶ αὐτοὺς ἡμιθανεῖς, ἀντέκρουσε τὴν ἐβδόμην καὶ τελευταίαν ἐφοδὸν τρεῖς ἐπαναληφθεῖσαν καὶ μέχρι μεσημβρίας διαρκέσασαν, εἴτε διότι καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶχεν ἐξασθενήσει ἐνεκα τῶν ἀλλεπαλλήλων μαχῶν, εἴτε διότι

κατήντησε νὰ θεωρῇ ὡς ὑπερφύεις τοὺς ἀντιτάττον-
τας τοιαύτην καρτερίαν.

Ὅτε ὁ Βραγαδῖνος ἐπισκέφθη τὸ τελευταῖον τὰ
τείχη, εὗρεν ὅλους τοὺς πύργους κατεστραμμένους,
ἐλόκληρον τὸ ἐξωτερικὸν τείχος μεταβεβλημένον εἰς
ερείπια, καὶ τοὺς χάνδακας μεστοὺς πτωμάτων· τὸ
δὲ χεῖρον, δὲν εἶχον πλέον οὔτε πυρίτιδα, οὔτε τρο-
φήν, καὶ σχεδὸν οὔτε στρατιώτας. Οἱ κεραυνοὶ τοῦ
Λοδοβίκου Μαρτινέγγου, τοὺς ὁποίους ἔτρεμον οἱ
Τούρκοι, εἰσῆλθον, διότι οὔτε ὕλη ὑπῆρχε πλέον, ἀλλ'
οὔτε χεῖρες ἵνα κατασκευάσωσιν αὐτούς. Ἐνὶ λόγῳ,
δὲν ἔμενον πλέον ἢ σπονδαὶ ἢ θάνατος· ἢ μᾶλλον
οὐτ' ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἔμενε, διότι ὁ
Βραγαδῖνος εἶχεν ἐπισήμως ὑποσχεθῆ πρὸς τοὺς
κατοίκους τῆς Ἀρσινόης νὰ συνθηκολογήσῃ, ὅτε ἐξή-
τησε τελευταίαν προθεσμίαν πρὸ πολλοῦ παρελθούσαν.

Τῶν ἀξιωματικῶν τινες, ἵνα μὴ μολύνωσι τὴν ση-
μαίαν αὐτῶν, προέτειναν νὰ ἀνοίξωσι τὰς πύλας, νὰ
ὁρμήσωσι ξιφῆρεις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ διαβῶσι
διὰ μέσου αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ εἶπατε ἐπετόγγανεν ἡ
ἀπόπειρα αὕτη, τί ἤθελον γενεῖ ἐπὶ τῆς νήσου ὅπου
οὔτε ἄλλο φρούριον εἶχον οὔτε τρόπον ἀναχωρήσεως,
καὶ πῶς ἤθελον κατορθώσαι οἱ τοσοῦτον εὐάριθμοι
καὶ ἀσθενεῖς στρατιῶται ν' ἀντιστάθωσιν εἰς ἐχθρὸν
πεντηκοντάκις πολυπληθέστερον, ἔχοντα δὲ καὶ ἱπ-
πικόν;

Ἐνῶ τοιαῦτα συνεσκέπτοντο ἦλθε κήρυξ ἐκ τοῦ ἐχ-
θρικοῦ στρατοπέδου φέρων προτάσεις· τοῦτο ἔχαρο-
ποίησε τὴν φρουράν, διότι ἐσώζετο ἡ τιμὴ τῆς ση-
μαίας. Ὁ κήρυξ ἔλεγεν ὅτι οἱ Τούρκοι θέλουσι τη-
ρῆσαι τὰς συνθήκας εἰλικρινῶς ὡς καὶ ἐν Ῥόδῳ καὶ
ἐν Οὐγγρίᾳ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

—οοο—

1. Ποῖος εἰς τῆς Πίνδου μ' ἔφερε τὰ ὄρη,
Ὅπου ὡς ὁ Νέρων κακουργῶν, ἠπόρει
Εἰς κακουργημάτων εἶδη ὁ Ἀλῆς;
Καὶ εἰσέτι φρέκῃς ἀνυψόνει θρῆνον
Ἡ ἀθλία πόλις τῶν Ἰωαννίνων,
Ἐδρα τοῦ θηρίου τόσον προσφιλῆς;

—ο—

2. Ἀτερπῇ τὰ πάντα· φόβον καὶ δειλίαν
Εἰς ἐκάστην βλέπεις ρυσιογνωμίαν,
Εἰς τὰς ὁμιλίας, εἰς τοὺς στοχασμούς·
Μόλις ἐδῶ, μόλις φαίνεται ὁ Ἕλλην·
Εἰς κτηνῶν ἐτράπη ἀπαθὴ ἀγέλην·
Δὲν ἀκούει πλέον ἀνδρικοὺς παλμούς.

—ο—

3. Πῶς ἀπεναρκώθη! πόσον μετεβλήθη!
ὦ! τῶν ἀναισθητῶν φύγωμεν τὰ πλήθη,
Ἡ ἀναπνοὴ των φέρει μολυσμόν.
ὦ Ἀθῆναι! χώρα πολιτῶν γενναίων,
Ἦτις εἰς τὰς εὐφείας ἐντυποῖς ὥραϊον
Τῆς ἐλευθερίας τὸν χρωματισμόν·

—ο—

4. Ἐ' ἔχουν αἱ παρθένοι γραφικὰ τὰ κάλλη,
Καὶ ἄγνόν τὸ ῥόδον εἰς τὸ χεῖλος θάλλει
Τὸ μελωδικόν των καὶ ἐρωτικόν·
ὦ Ἀθῆναι! . . . μάτην σὲ ἐπικαλοῦμαι.
Μένω εἰς τὰ ξένα, καὶ ταλαιπωροῦμαι,
Ὅπου τοῦ Ταρτάρου ζῶσα ἡ εἰκὼν.

—ο—

5. Παρακαταθήκην σ' ἄφησα πλουσίαν,
Ὅλην τῆς ψυχῆς μου τὴν περιουσίαν,
Ὅ,τι εἰς τὸν κόσμον δι' ἐμὲ γλυκύ·
Ἐ' εὐπειθὲς ἀγρίας ὑπέρβης Μοίρας
Μετά τῆς πικρᾶς μου ἐπλανήθην λύρας,
Ὅπου ἡ ἡμέρα φέγγει δουλική.

—ο—

6. Τὸ πρωτ' ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου
Καὶ τὸν ἀγρυπνοῦντα φέρω ὀφθαλμόν μου
Εἰς τὰ μακρυσμένα ποθητὰ θουνά·
Καὶ δακρύων πλήρης, πότε λέγω πάλιν
Εἰς τὴν πεφιλμένην τῆς μητρὸς ἀγκάλαν
Τ' ἀπορφανευμένα θ' ἀσπασθῶ πτηνά;

—ο—

7. Τὰ πτερὰ των μόλις εἶχον διαστείλει
Ὅτε ἡ μεγάλη συνετρίβη στήλη,
Ὅπου ἐκοιμῶντο τόσον ἀσφαλῆ,
Καὶ εἰς τὴν ζοφώδη ἔπεσαν κ' εὐρείαν
Ἐρημον τοῦ κόσμου, δίχως προστασίαν,
Ὅπου ἐμυκάτο θύελλα πολλή.

—ο—

8. Μάτην ἡ ἀθάνα κλαυθμηρὰ φωνὴ των
Ἔλεος ἐζήτηι· κακλεισμένα ἦτον
Καὶ ψυχρὰ τὰ ὦτα τῶν διαβιάτων.
Πόσον ἐσπαράχθην! καὶ ἀράς ὁποίας
Κατὰ τοῦ εὐσπλάγχχνου πλάστου φρενητίας
Ἦρα ἐν τῷ μέσῳ τρομερῶν νυκτῶν!

—ο—

9. ὦ! θὰ μ' ἐνθυμῶνται, ἴσως τ' ὄνομά μου
Τώρα ἐκφωνοῦσι, καὶ ἡ συμφορὰ μου
Τὸ ἀδελφικόν των δάκρυ ἀποσπᾷ.
Φίλησέ τα, μήτερ! φίλησέ τα πάλιν.
Καὶ εἰς αἰσθημάτων τρυφερῶν κραιπάλην
Λέγε ἡ ψυχὴ μου πόσον τ' ἀγαπᾷ.

—ο—

10. Καλλιόπη, κέντρον πάσης μου λατρείας,
Ὀνειρον ὥραϊον, ἄστρον γοητείας,
Πῶς τὸν χωρισμόν σου τώρα θ' ἀνεχθῶ;